

ZO SÉRIE
CARAVAL

LEGENDA

STEPHANIE
GARBEROVÁ

LEGENDA

z knižnej série

CARAVAL

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

Objednať môžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.sk

EGMONT

Stephanie Garber

Caraval – Lgenda – 2. diel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Z KNIŽNEJ SÉRIE

CARAVAL

STEPHANIE
GARBEROVÁ

Od Stephanie Garberovej ďalej vyšlo:
Caraval

Legendary. Copyright © 2018 by Stephanie Garber.
All rights reserved. First published by Flatiron Books.

Toto je umelecké dielo. Všetky postavy, organizácie a udalosti v tomto románe sú buď produktom autorkinej fantázie, alebo sú fiktívne.

Vydalo nakladateľstvo EGMONT v Prahe roku 2018 v spoločnosti Albatros Media a. s., so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikácie 31926

Preložila Oľga Marčeková

Zodpovedná redaktorka Stella Jíšová

E-book konverziu vykonal Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN vytlačenej verzie 978-80-252-4432-6

ISBN e-knihy 978-80-252-4557-6

TS 14. Prvé vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť akýmkoľvek spôsobom používaná alebo reprodukovaná bez písomného súhlasu držiteľov autorských práv, s výnimkou krátkych citátov obsiahnutých v kritických článkoch a recenziách.

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.sk

STEPHANIE
GARBEROVÁ

EGMONT

Pre Matthewa, za ten talizman.

Pre Allison, ktorá ma vystrihala, že Dashiell je zlé meno.

A vám obom za to, že ste takí skvelí súrodenci.

PRED SIEDMIMI ROKMI

V niektorých izbách na panstve sa ukrývali príšery, no Telle pripadalo, že za dverami matkinej komnaty niekto vykonáva mágiu. Vzduch izby presvecovali náznaky smaragdového svetla, akoby sa v nej za ženinej neprítomnosti hrali víly. Voňala kvetinami odtrhnutými v tajomných záhradách a priesvitné závesy pri impozantnej posteli s nebesami poletovali dokonca i za úplného bezvetria.

Tella vstúpila dovnútra. Citrínový luster zavesený na stropce ju pozdravil melodickým zazvonením, akoby sa jednotlivé kúsky drahých kameňov pobožkali. Ľahko sa dalo predstaviť, že komnata je v skutočnosti začarovanou bránou do iného sveta,

Telline drobné nôžky nevydali ani najmenší zvuk, keď po špičkách prebehla po hrubých kobercoch slonovinovej farby k matkinmu toaletnému stolíku. Rýchlo sa obzrela cez plece a vzala matkinu klenotnicu. Perleťová truhlica zdobená filigránom pripomínajúcim dômyselne spletenú pavučinu bola hladká a ťažká. Tella si rada

predstavovala, že je tiež kúzelná – i keď uchopila truhlicu špinavými rukami, jej prsty nezanechali jediný odtlačok.

Donatellinej matke nevadilo, že sa jej dcéry hrajú pri toaletnom stolíku alebo si skúšajú jej prekrásne črievičky, no siahať na truhlicu mali zakázané. Práve preto to bolo také lákavé. Scarlett možno celé popoludnia snívala o hrách ako Caraval, Tella však mala rada skutočné dobrodružstvá.

Dnes napríklad predstierala, že zachraňuje mladého elfského princa uväzneného zlou kráľovnou. Na jeho oslobodenie sa potrebovala zmocniť matkinho opálového prsteňa. Ten mala Tella zo všetkých šperkov najradšej. Mliečne sfarbený kameň v tvare žiariacej hviezdy bol drsný a nevybrúsený, občas sa o jeho hrot pichla do prsta. Keď však podržala opál na svetle, kameň zaiskril a odel miestnosť do čerešňových, zlatých a levanduľových odtieňov, ktoré svedčili o prítomnosti čarov a neposedného vílieho prášku.

Hoci bol mosadzný krúžok na Tellin prštek veľmi široký, aj tak si ho pri každom otvorení klenotnice nezapadla nasadiť pre prípad, že medzitým náhodou vyrástla. Dnes, presne vo chvíli, keď si prsteň navliekla, však v truhlici spozorovala ešte niečo iné.

Náhle znehybnel aj pohojdávajúci sa citrónovožltý luster nad jej hlavou, akoby sa chcel podeliť o jej prekvapenie.

Donatella poznala obsah matkinej klenotnice spamäti: pozorne zložená zamatová stuha so zlatými okrajmi,

krvavočervené šarlátové náušnice, ošumelá strieborná fľaštička – podľa matky skrývala anjelské slzy, slonovinový medailónik, ktorý sa nedal otvoriť, a tyrkysový náramok, vhodný skôr na ruku čarodejnice než na matkino elegantné zápästie.

Jediný kúsok, ktorého sa Donatella nikdy nedotkla, bolo špinavé, sivé vrecúško vydávajúce sladkastý pach smrti a hnilého lístia. Odpudzuje škriatkov, riekla jej raz matka žartom, a Tella sa ho odvtedy nechcela dotýkať.

Lenže škaredé vrecko vydávalo trblietavý lesk a vábiť ju. V jednej chvíli vyzeralo ako rozkladajúci sa páchnuci uzlíček, ale vzápätí sa na jeho mieste objavil žiariaci balíček kariet zviazaný tenučkou saténovou stuhou. Skôr ako sa nazdala, mala pred očami staré známe nevzhľadné vrecko, ktoré sa v okamihu premenilo na karty.

Tella zabudla na hru aj na elfského princa, dychtivo schytila hodvábny povrázok a vytiahla balíček z truhlice. V tom okamihu sa prestal premieňať.

Karty boli skutočne krásne. Mali temný, takmer čierny odtieň a boli posiate sotva badateľnými zlatými bodkami a vystúpenými purpurovými špirálami pripomínajúcimi odtrhnuté orosené kvety, čarodejnú krv a mágiu.

Ani trochu sa nepodobali na ošumelé čiernobiele karty, s ktorými ju otcove stráže naučili hrať o peniaze. Tella sa posadila na koberec. Svižné pršteky ju pošteklili vzrušením, keď rozviazala stuhu a otočila prvú kartu.

Mladá žena na obrázku vyzerala ako princezná, ktorú niekto uväznil. Nádherné biele šaty mala rozodraté,

jej oči v tvare slz boli očarujúce ako leštené morské sklo, no také smutné, až vám pri pohľade na ne pukalo srdce. Možno preto, že dievčina mala hlavu uväznenú v guľatej klietke z perál.

Na spodku karty stálo: Panna Smrť.

Tella sa nevdojak striasla. To meno sa jej nepáčilo a klietky nemala v láske, dokonca ani tie perleťové. Náhle ju zaplavil pocit, že by matka nebola rada, keby sa dozvedela, že karty videla. To jej však nebránilo, aby obrátila ďalšiu.

Meno na jej dolnom okraji bolo Srdcový princ.

Karta ukazovala mladého muža s ostro rezanou tvárou a perami pripomínajúcimi čepele nožov. V jednej ruke, zdvihnutej pri špicatej brade, zvieral rukoväť dýky a zároveň ronil slzy farby krvi, ktorá mu priľnula v kútku tenkých úst.

Tella sa mimovoľne strhla, keď sa princov obrázok náhle rozžiaril a zmizol rovnako ako predtým nevábnе vrecúško.

V tej chvíli mala prestať. Tieto karty zjavne neboli žiadna hračka. Napriek tomu akosi cítila, že ich mala nájsť. Boli oveľa skutočnejšie než vybájená zlá čarodejníca alebo uväznený elfský princ. Pomyslela si, že ju možno zavedú k ozajstnému dobrodružstvu.

Nasledujúca karta, ktorú otočila, vydávala až nezvyčajné teplo.

Orákulum.

Tella nevedela, čo to podivné slovo znamená, ale na tomto obrázku nebolo, na rozdiel od ostatných, nič drs-

né. Okraje karty pokrývali ozdobné špirály taveného zlata a uprostred sa trblietal akýsi strieborný predmet pripomínajúci zrkadlo. O chvíľku zistila, že je to naozaj zrkadlo. Žiariaci stred odrážal Telline medové kučery a guľaté oči farby lieskových orieškov. Keď sa prizrela pozornejšie, zbadala, že odraz nezodpovedá skutočnosti. Jej ružové pery sa chveli a po lícach sa jej kotúľali slzy ako hrachy.

Tella nikdy neplakala. Dokonca ani keď ju otec karhal a Felipe dal prednosť jej staršej sestre.

„Premýšľala som, kde ťa nájdem, holubička moja.“ Matkin vysoký, jemný hlas zaplnil miestnosť, kým vkĺzla potichu dovnútra. „Aké dobrodružstvá podnikneš dnes?“

Žena sa sklonila nad koberec. Vlasy sa jej zošmykli z ramien a stočené v elegantných lokniach rámovali jej inteligentnú tvár. Mala rovnaké tmavé kučery ako Scarlett, ale Tella zdedila jej olivovú pleť, ktorá žiarila, akoby ju pobozkali hviezdy. Matka uprela zrak na obrátené karty Panny Smrti a Srdcového princa a zbledla ako mesačný kameň.

„Kde si ich našla?“ pokračovala sladkým hlasom, no okamžite karty zobrala, čím dala najavo, že Tella vyviedla niečo zlé. Donatella dosť často neposlúchala, ale matke to väčšinou nevadilo. Dcéru vždy len mierne napomenula, občas jej dokonca poradila, ako to šikovne zaonačiť, aby jej malé neplechy prešli. Naproti tomu, otec bolo ľahké rozhnevať. Matka bola ako jemný vánok, ktorý sfúkol jeho iskriaci hnev skôr, ako stačil prerásť v zlosť. Ale

teraz vyzerala, akoby sama hodlala roznieť plameň a použiť karty na podpálenie.

„Našla som ich v tvojej klenotnici,“ riekla Tella tichým hlasom a opatrne zdvihla zrak. „Prepáč, nevedela som, že je na nich niečo zlé.“

„Nič sa nestalo,“ povedala matka a pohladila ju po zlatistých kučerách. „Nechcela som ťa vydesiť, ale dokonca aj ja sa nerada tých kariet dotýkam.“

„Tak načo ich máš?“

Matka si schovala karty do sukní svojich šiat a truhlicu položila na vysokú policu pri posteli, kam Tella nedosiahla. Keby to bol otec, celá vec by tým skončila, no matka nenechávala otázky svojich dcér bez povšimnutia. Keď bola klenotnica bezpečne z dosahu, posadila sa na koberec k Telle.

„Bolo by lepšie, keby si tie karty nikdy nenašla,“ zašepkala. „Ale ak mi odprisaháš, že sa toho balíčka ani žiadneho iného, ktorý by sa naň podobal, už nikdy nedotkneš, poviem ti, čo sú zač.“

„Veď si nám so Scarlett hovorila, aby sme nikdy na nič neprisahali.“

„Toto je niečo iné,“ pousmiala sa matka znovu, akoby jej chcela prezradiť neobyčajné tajomstvo. Takto to bolo vždy. Keď sa rozhodla venovať svoju drahocennú pozornosť výhradne jej, Tellu vždy naplnil pocit, že je hviezdou, okolo ktorej obieha celý vesmír. „Čo som ti hovorila o budúcnosti?“

„Každý človek má moc napísať tú svoju,“ odpovedala Tella.

„Presne tak,“ pochválila ju matka. „Tvoja budúcnosť môže byť presne taká, akú si budeš priať. Všetci máme moc zvoliť si svoj osud. Ale, pozor, miláčik, ak sa s tými kartami budeš hrať, dovoľíš strážcom osudu, ktorí sa v nich skrývajú, aby ti vstúpili do cesty. Pomocou osudových kariet, práve takých ako tieto, sa ľudia snažia predpovedať budúcnosť, a tá je potom ako živé stvorenie, ktoré bude bojovať o to, aby sa tak skutočne stalo. Preto mi musíš sľúbiť, že sa tých kariet už nikdy nedotkneš. Rozumieš?“

Tella prikývla, ale, pravdupovediac, bola zmätená. Bola ešte dieťa a budúcnosť sa jej zdala byť príliš vzdialená, než aby bola skutočná. Zároveň jej však neuniklo, že matka neprezradila, odkiaľ karty pochádzajú. Zaplavila ju nová vlna zvedavosti a opatrne zovrela tú, ktorú stále držala v ruke.

Matka sa príliš sústredila na to, aby jej balíček zobrala, a tak si nevšimla, že Tella obrátila aj tretiu kartu a stále ju drží. Orákulum. Tella si kartu opatrne schovala pod skrížené nohy a potom sľúbila: „Prisahám, že sa už nikdy v živote podobného balíčka nedotknem.“

A large, light gray decorative flourish or scrollwork element that frames the text. It consists of several elegant, flowing lines that curve and loop around the central text.

ISLA DE LOS SUEÑOS

Tella sa už nevznášala.

Skleslo sedela na mokrej zemi a minulý večer, keď žiarila ako drahokam, jej pripadal neuveriteľne vzdialený. Legendov súkromný ostrov vtedy vydával jantárové svetlo svedčiace o lákavej spleti divotvorných kúziel, čarovania a štipky klamu. Tella sa nadšením takmer vznášala. Na slávnosti pri príležitosti skončenia Caravalu tancovala tak zapálene, až jej topánky pokryla tráva. Vyrvalo srkalo šumivé víno, takže sa jej zdalo, že skutočne vzlietla.

Teraz však spočívala tvárou na chladnej, tvrdej zemi kdesi uprostred lesa.

Neodvažovala sa otvoriť oči, slabo zastonala a z vlasov si sňala úlomky vetvičiek a lístia. Kiežby sa takto jednoducho mohla zbaviť aj niektorých ďalších pozostatkov minulej noci. Všetko páchlo po zvetranej pálenke, borovicovom ihličí a chybách. Striasla sa, cítila zimomriavky, svrbelo ju celé telo a krútila sa jej hlava. Zároveň však

pocítila ukrutnú, takmer neznesiteľnú bolesť na chrbte a na šiji. Čo jej to vôbec napadlo, spať pod šírým nebom?

„Uf,“ zamrmal pri nej niekto. Znel ako človek, ktorý sa práve prebúdz a neteší sa tomu.

Tella otvorila oči, pootočila hlavu a znovu rýchlo stisla viečka. *Prí všetkých svätých hriešnikoch.*

Nebola sama.

Uprostred neskrotného lesného porastu, medzi stromami, ktoré čneli k nebu ako veľké veže, otvorila oči dosť dlho na to, aby zbadala záblesk tmavých vlasov, opálenej kože, zjazveného zápästia a chlapčenskej ruky, ktorú zdobilo tetovanie v podobe čiernej ruže. *Dante.*

V tom okamihu sa jej všetko vrátilo v mohutnom príleve zahmlených spomienok. Danteho skúsené ruky okolo jej drieku a to, ako ju bozkával na hrdlo, bradu a nakoniec na ústa, keď sa ich pery dôverne zoznámili.

Čo si, preboha, myslela?

Samozrejme, dobre vedela, čo jej bežalo hlavou pri slávnostnom vystúpení caravalských hercov minulú noc. Svet chutil po kúzlach a hviezdnom svite, mal príchut' splnených prianí a snov, no navzdory tomu aj naďalej cítila pachut' smrti. Nehľadiac na to, koľko šampanského vypila a ako veľmi ju zohrial tanec, stále ju mrazilo, keď si spomenula na ten pocit, keď zomrela.

Jej skok z Legendovho balkóna nebol zúfalým činom, ale prejavom zanietenej viery, že všetko dobre dopadne. Tella však chcela na všetko zabudnúť, aspoň na jediný večer. Nedumať nad tým ani nerozmýšľať, čo to znamenalo. Chcela osláviť svoj úspech a všetko ostatné nechať

bokom. Dante sa javil ako skvelý spoločník pre oboje. Bol príťažlivý, dokázal byť okúzľujúci, keď sa mu práve zachcelo... a ju už dlho nikto poriadne nepobozkal. A pri všetkých svätých – Dante bozkávať vedel.

Znovu zastonal len kúsok pri nej, pretiahol sa a širokou dlaňou jej spočinul na bedrách. Bola hrejivá, sebastá a oveľa lákavejšia, než bolo žiaduce.

Tella si hovorila, že musí utiecť, kým sa prebudí. Lenže Danteho ruky boli obratné, dokonca aj keď driemal. Prstami jej nedbalo prešiel po chrbte až k hrdlu, nenáhli vo zašiel do vlasov, avšak dosť na to, aby nahrabila chrbát.

Zrazu sa jeho prsty zastavili.

Danteho dych náhle utíchol, čo Telle napovedalo, že sa prebudil.

Prehltla kliatbu, ktorá sa jej drala na pery, rýchlo vyskočila a poponáhľala sa z dosahu jeho zručných dlaní. Nedbala, že uvidí, ako odbieha preč. Bolo to oveľa menej trápne, než vymieňať si nútené zdvorilosti, kým sa jeden z nich neosmelí a nepríde s nejakou výhovorkou, prečo sa nemôže zdržať. Tella vo svojom živote pobozkala dosť mladých mužov, aby vedela, že nemôže veriť ničomu, čo muž povie tesne predtým či potom. Navyše vážne musela ísť.

Jej spomienky boli zastreté, nezabudla však na list, ktorý dostala tesne predtým, než sa zaplietla s Dantom. Nejaký cudzinec s tvárou zahalenou plášťom jej kradmo strčil odkaz do vrečka a zmizol skôr, než ho mohla nasledovať. Mala chuť znova si správu prečítať, tu a teraz, ale vzhľadom na to, čo dlhuje *priateľovi*, ktorý ju poslal, by to nebolo najmúdrejšie. Musela sa vrátiť do svojej komnaty.

Zakrádala sa preč. Medzi prstami na nohách cítila vlhkú hlinu a pichľavé ihličie. Zrejme niekde stratila topánky, ale nechcela strácať čas ich hľadaním. Les ožarovalo matné medové svetlo, do okolitého ticha zaznievalo hlasné chrápanie a hundranie, čo Telle našepkalo, že s Dantom neusnuli pod hviezdami jediní. Bolo jej jedno, že spolu strávili noc – len nechcela, aby to niekto povedal jej sestre.

Počas Caravalu sa Dante správal k Scarlett hnusne. Pracoval síce pre Legendu, takže to bolo len naoko, no aj napriek tomu, že hra skončila, bolo stále ťažké rozlíšiť skutočné od vymysleného. A Tella nechcela sestru ešte viac raniť len preto, že sa rozhodla trochu sa pobaviť s mladíkom, ktorý so Scarlett zaobchádzal počas hry tak kruto.

Okolitý svet našťastie driemal, a tak sa bez problémov dostala na kraj lesa a ďalej k Legendovmu vežatému domu.

I keď Caraval už oficiálne skončil a všetky sviece a lampáše pohasli, panstvo aj naďalej vyžarovalo podmanivé jantárové svetlo pripomínajúce tlejúce uhličky. Tella si pomyslela na všetky tie ilúzie a klamy, ktoré sa dosiaľ skrývali vnútri.

Až do včerajšieho večera panstvo predstavovalo celý svet Caravalu. Majestátne vyrezávané dvere zaviedli návštevníkov na elegantné balkóny zdobené jasnými rubínovými závesmi a obklopené kanálmi pretekajúcimi mestom, uličkami s vlastnou vôľou a tajuplnými obchodíkmi plnými čarovných potešení. Od konca hry uplynulo

iba pár hodín, ale vežatý dom sa medzitým zmrštil a po-
minuteľná ríša divov, ktorá sa skrývala v jeho múroch,
zmizla. Zostalo len to, čo by človek čakal na prepychov-
vom panstve, ani o chĺpok viac.

Tella vybehla po najbližšom schodisku do svojej izby.
Guľaté dvere farby jasnej oblohy ste nemohli minúť. Rov-
nako neprehliadnuteľní boli aj Scarlett s Julianom, ktorí
pri nich stáli schúlení v náručí, akoby zabudli, ako sa ho-
vorí *zbohom*.

Tella bola rada, že sa jej sestra konečne oddala šťastiu.
Scarlett si zaslúžila všetko blaho sveta a ona dúfala, že to
vydrží. Dopočula sa, že Julian nie je z tých, ktorí vodia
dievčatá za nos, nikdy nezneužíva vzťahy nadviazané po-
čas Carvalu a jeho oficiálna úloha v hre skončila tým, že
doviezol Scarlett na Legendov ostrov. Nemal nariadené,
aby s ňou zostal. No i tak mu Tella úplne nedôverovala.
Koniec koncov, na živobytie si zarábala klamaním. Keď
ich však videla, ako tam stoja v láskyplnom objatí s hla-
vami sklonenými pri sebe, musela priznať, že skutočne
vyzerajú ako dve polovice jedného srdca.

Zatiaľ čo si uprene hľadeli do očí, Tella sa opatrne
blížila do svojej izby.

„Takže to znamená áno?“ zašepkal Julian.

„Musím si o tom pohovoriť so sestrou,“ riekla vyhý-
bavo Scarlett.

Tella sa zastavila s rukou na kľúčke. Prisahala by, že
list v jej vrecku oťažela, akoby sa už nevedel dočkať, kým
si ho znovu prečíta. Ale ak sa Julian spýtal Scarlett práve
na to, v čo Tella dúfala, musela sa zapojiť do ich hovoru.